

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2022 m. spalio 28 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūra – Teismų bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija – 50 straipsnis – Konvencija dėl Šengeno susitarimo įgyvendinimo – 54 straipsnis – „Ne bis in idem“ principas – Europos Sąjungos ir Jungtinių Amerikos Valstijų susitarimas dėl ekstradicijos – Trečiosios valstybės piliečio išdavimas į Jungtines Amerikos Valstijas pagal valstybės narės sudarytą dvišalę sutartį – Piliety, kuris galutinai nuteistas už tas pačias veikas ir visiškai atlikęs bausmę kitoje valstybėje narėje“

Byloje C-435/22 PPU

dėl *Oberlandesgericht München* (Miuncheno aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija) 2022 m. birželio 21 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2022 m. liepos 1 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą baudžiamojoje byloje prieš

HF,

dalyvaujant

Generalstaatsanwaltschaft München,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas L. Bay Larsen, kolegijų pirmininkai A. Arabadjiev, A. Prechal, E. Regan, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, D. Gratsias ir M. L. Arastey Sahún (pranešėja), teisėjai S. Rodin, F. Biltgen, N. Piçarra, N. Wahl, I. Ziemele ir J. Passer,

generalinis advokatas A. M. Collins,

posėdžio sekretorius D. Dittert, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2022 m. rugsėjo 13 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- HF, atstovaujamo *Rechtsanwälte S. Schomburg* ir M. Weber,
- *Generalstaatsanwaltschaft München*, atstovaujamos F. Halabi,

* Proceso kalba: vokiečių.

- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller, P. Busche, M. Hellmann ir U. Kühne,
- Europos Komisijos, atstovaujamos L. Baumgart ir M. Wasmeier,

susipažinęs su 2022 m. spalio 13 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1990 m. birželio 19 d. Šengene pasirašytos ir 1995 m. kovo 26 d. įsigaliojusios Konvencijos dėl Šengeno susitarimo, 1985 m. birželio 14 d. sudaryto tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo, įgyvendinimo (OL L 239, 2000, p. 19; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 2 t., p. 9), iš dalies pakeistos 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 610/2013 (OL L 182, 2013, p. 1) (toliau – KŠSĮ), 54 straipsnio ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 50 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas atsižvelgiant į Jungtinių Amerikos Valstijų valdžios institucijų ekstradicijos prašymą, pateiktą Vokietijos Federacinės Respublikos valdžios institucijoms, siekiant vykdyti Serbijos piliečio HF baudžiamąjį persekiojimą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

KŠSĮ

- 3 KŠSĮ buvo sudaryta siekiant užtikrinti 1985 m. birželio 14 d. Šengene pasirašyto Susitarimo tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo (OL L 239, 2000, p. 13; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 2 t., p. 3) įgyvendinimą.
- 4 KŠSĮ II antraštinės dalies 4 skyriuje „Užsieniečių judėjimą reglamentuojančios sąlygos“ esančio 20 straipsnio 1 dalyje numatyta:
„Užsieniečiai, kuriems nereikia vizos, gali laisvai keliauti Susitariančiųjų Šalių teritorijose, bet ne ilgiau kaip 90 dienų per bet kurią 180 dienų laikotarpį, jei jie atitinka 5 straipsnio 1 dalies a, c, d ir e punktuose nurodytas atvykimo sąlygas.“
- 5 KŠSĮ III antraštinės dalies 3 skyriuje „*Ne bis in idem* principo taikymas“ esančiame 54 straipsnyje nustatyta:
„Asmuo, kurio teismo procesas vienoje Susitariančiojoje Šalyje yra galutinai baigtas, už tas pačias veikas negali būti persekiojamas kitoje Susitariančiojoje Šalyje, jei jau paskirta bausmė, ji jau įvykdyta, faktiškai vykdoma arba pagal nuosprendį priėmusios Susitariančiosios Šalies įstatymus nebegali būti vykdoma.“

Protokolas dėl Šengeno „acquis“ integravimo į Europos Sąjungos sistemą

- 6 Į Sąjungos teisę KŠSI buvo įtraukta prie Europos Sąjungos sutarties ir Europos bendrijos steigimo sutarties Amsterdamo sutartimi (OL C 340, 1997, p. 93) pridėtu Protokolu dėl Šengeno *acquis* integravimo į Europos Sąjungos sistemą ir priskirta prie šio protokolo priede apibrėžtos Šengeno *acquis*.
- 7 Šio protokolo 2 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje numatyta:
„[Europos Sąjungos] Taryba, <...> laikydama si Sutarčių atitinkamų nuostatų, apibrėžia visų nuostatų ar sprendimų, sudarančių Šengeno *acquis*, teisinius pagrindus.“
- 8 Taikydama šią nuostatą 1999 m. gegužės 20 d. Taryba priėmė Sprendimą 1999/436/EB, nustatanti kiekvienos nuostatos ar sprendimo, sudarančių Šengeno *acquis*, teisinį pagrindą pagal atitinkamas Europos bendrijos steigimo sutarties ir Europos Sąjungos sutarties nuostatas (OL L 176, 1999, p. 17; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 1 t., p. 152). Iš šio sprendimo 2 straipsnio ir A priedo matyti, kad Taryba nurodė ES 34 ir 31 straipsnius kaip KŠSI 54 straipsnio teisinį pagrindą.

ES ir JAV susitarimas

- 9 2003 m. birželio 25 d. Susitarimo tarp Europos Sąjungos ir Jungtinių Amerikos Valstijų dėl ekstradicijos (OL L 181, 2003, p. 27; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 161; toliau – ES ir JAV susitarimas) 1 straipsnyje nustatyta:
„Susitariančiosios Šalys įsipareigoja pagal šio Susitarimo nuostatas sustiprinti valstybių narių ir Jungtinių Amerikos Valstijų bendradarbiavimą taikomų ekstradicijos santykių, reglamentuojančių nusikaltėlių išdavimą, kontekste.“
- 10 ES ir JAV susitarimo 3 straipsnyje „Susitarimo taikymo dvišalių ekstradicijos sutarčių su valstybėmis narėmis atžvilgiu apimtis“ įtvirtintos sąlygos ir tvarka, pagal kurias šio susitarimo 4–14 straipsnių nuostatos pakeičia arba papildo valstybių narių su Jungtinėmis Amerikos Valstijomis sudarytų dvišalių ekstradicijos sutarčių nuostatas.
- 11 Minėto susitarimo 16 straipsnyje „Laikinas taikymas [Taikymas laiko atžvilgiu]“ numatyta:
„1. Šis Susitarimas taikomas iki ir po jo įsigaliojimo padarytiems nusikaltimams.
2. Šis Susitarimas taikomas ekstradicijos prašymams, pateiktiems jam įsigaliojus. <...>“
- 12 To paties susitarimo 17 straipsnyje „Nenukrypimo nuostata“ nurodyta:
„1. Šis Susitarimas nepažeidžia prašomosios valstybės galimybės remtis atsisakymo pagrindais, nereglamentuotais šiame Susitarime, bet kurie yra galimi pagal galiojančią dvišalę valstybės narės ir Jungtinių Amerikos Valstijų ekstradicijos sutartį.
2. Prašomoji ir prašančioji valstybės viena su kita konsultuojasi tais atvejais, kai prašomąją valstybę saistantys konstituciniai principai arba galutiniai teismo sprendimai gali būti kliūtimi jos pareigos išduoti vykdymui ir klausimo sprendimas nėra numatytas nei šiame Susitarime, nei taikytinoje dvišalėje sutartyje.“

Šengeno sienų kodeksas

- 13 2016 m. kovo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/399 dėl taisyklių, reglamentuojančių asmenų judėjimą per sienas, Sąjungos kodekso (Šengeno sienų kodeksas) (OL L 77, 2016, p. 1), iš dalies pakeisto 2018 m. rugsėjo 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2018/1240, kuriuo sukuriama Europos kelionių informacijos ir leidimų sistema (ETIAS) ir iš dalies keičiami reglamentai (ES) Nr. 1077/2011, (ES) Nr. 515/2014, (ES) 2016/399, (ES) 2016/1624 ir (ES) 2017/2226 (OL L 236, 2018, p. 1) (toliau – Šengeno sienų kodeksas), 6 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą suformuluota taip:

„Numatomam buvimui valstybių narių teritorijoje, kurio bendra trukmė neviršija 90 dienų per bet kurį 180 dienų laikotarpį, kai laikoma, kad kiekviena tokio buvimo diena įeina į 180 dienų laikotarpį, trečiųjų šalių piliečių atvykimo sąlygos yra tokios:

- a) jie turi turėti galiojantį kelionės dokumentą, su kuriuo jo turėtojui leidžiama kirsti sieną ir kuris atitinka šiuos kriterijus:
- i) jis galioja bent tris mėnesius po numatomo išvykimo iš valstybių narių teritorijos dienos. Pagrįstu skubos atveju šio reikalavimo galima netaikyti;
 - ii) jis turi būti išduotas per pastaruosius 10 metų;
- b) jie turi galiojančią vizą, jei to reikalaujama pagal [2018 m. lapkričio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) 2018/1806, nustatantį trečiųjų šalių, kurių piliečiai, kirsdami išorės sienas, privalo turėti visas, ir trečiųjų šalių, kurių piliečiams toks reikalavimas netaikomas, sąrašus (OL L 303, 2018, p. 39)], arba galiojantį kelionės leidimą, jeigu jo reikalaujama pagal [Reglamentą 2018/1240], išskyrus atvejus, kai jie turi galiojantį leidimą gyventi [šalyje] arba galiojančią ilgalaikę vizą;

<...>“

- 14 Ši nuostata pakeitė 2006 m. kovo 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 562/2006, nustatančio taisyklių, reglamentuojančių asmenų judėjimą per sienas, Bendrijos kodeksą (Šengeno sienų kodeksas) (OL L 105, 2006, p. 1) 5 straipsnio 1 dalį, kuri savo ruožtu buvo pakeitusi KŠSĮ 5 straipsnio 1 dalį. Taigi KŠSĮ 20 straipsnio 1 dalis turi būti suprantama kaip nuoroda į Šengeno sienų kodekso 6 straipsnio 1 dalį.

Reglamentas 2018/1806

- 15 Reglamento 2018/1806 3 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„I priede išvardytų trečiųjų šalių piliečiai, kirsdami valstybių narių išorines sienas, privalo turėti vizą.“

- 16 Šio reglamento 4 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„II priedo sąraše nurodytų trečiųjų šalių piliečiams netaikomas 3 straipsnio 1 dalyje nustatytas reikalavimas buvimui [šalyje], kai jo trukmė neviršija 90 dienų per bet kurį 180 dienų laikotarpį.“

- 17 Tarp trečiųjų šalių, įtrauktų į minėto II priedo sąrašą, yra Serbijos Respublika.

Vokietijos teisė

- 18 1978 m. birželio 20 d. *Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika* (Vokietijos Federacinės Respublikos ir Jungtinių Amerikos Valstijų ekstradicijos sutartis) (*BGBL.* 1980 II, p. 647; toliau – Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartis) 1 straipsnio „Ekstradicijos pareiga“ 1 dalyje numatyta:

„Susitariančiosios Šalys įsipareigoja pagal šios Sutarties nuostatas perduoti viena kitai asmenis, kurie yra persekiojami už prašančiosios valstybės teritorijoje padarytą nusikalstamą veiką arba kad būtų įvykdyta laisvės atėmimo arba įkalinimo bausmė ir kurie yra kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje.“

- 19 Šios sutarties, iš dalies pakeistos 1986 m. spalio 21 d. *Zusatzvertrag zum Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika* (Vokietijos Federacinės Respublikos ir Jungtinių Amerikos Valstijų ekstradicijos sutarties papildoma sutartis) (*BGBL.* 1988 II, p. 1087), 2 straipsnyje „Nusikalstamos veikos, dėl kurių gali būti taikoma ekstradicija“, nustatyta:

„1. Asmuo gali būti išduotas dėl tų nusikalstamų veikų, už kurias yra baudžiama pagal abiejų Susitariančiųjų Šalių teisę. <...>

2. Ekstradicija vykdoma dėl nusikalstamos veikos, dėl kurios asmuo gali būti išduotas

a) baudžiamojo persekiojimo tikslais, jei pagal abiejų Susitariančiųjų Šalių įstatymus už nusikalstamą veiką gali būti baudžiama didesne nei vienų metų laisvės atėmimo bausme <...>

<...>“.

- 20 Šios sutarties 8 straipsnis „*Ne bis in idem*“ suformuluotas taip:

„Ekstradicija nevykdoma, jei prašomas išduoti asmuo jau buvo prašomosios valstybės kompetentingų institucijų galutinai išteisintas arba nuteistas už nusikalstamą veiką, dėl kurios prašoma ją išduoti.“

- 21 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartis buvo suderinta su ES ir JAV susitarimu sudarius 2006 m. balandžio 18 d. *Zweiter Zusatzvertrag zum Auslieferungsvertrag zwischen der Bundesrepublik Deutschland und den Vereinigten Staaten von Amerika* (Vokietijos Federacinės Respublikos ir Jungtinių Amerikos Valstijų ekstradicijos sutarties antroji papildoma sutartis) (*BGBL.* 2007 II, p. 1634; toliau – antroji papildoma sutartis).

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

- 22 2022 m. sausio 20 d. Serbijos pilietis HF buvo sulaikytas Vokietijoje remiantis Tarptautinės kriminalinės policijos organizacijos (Interpolo) raudonuoju pranešimu, kuris buvo paskelbtas Jungtinių Amerikos Valstijų valdžios institucijų prašymu; šios institucijos prašė išduoti HF siekiant vykdyti baudžiamąjį persekiojimą už nusikalstamas veikas, padarytas laikotarpiu nuo 2008 m. rugsėjo mėn. iki 2013 m. gruodžio mėn. Šis raudonasis pranešimas buvo paskelbtas remiantis 2018 m. gruodžio 4 d. *US District Court for the District of Columbia* (JAV federalinis Kolumbijos apygardos teismas) išduotu arešto orderiu.

- 23 Dėl šios ekstradicijos procedūros HF nuo 2022 m. sausio 20 d. yra suimtas Vokietijoje.

- 24 Remiantis prašyme priimti prejudicinį sprendimą pateiktu aprašymu, ekstradicijos prašyme nurodytas nusikalstamas veikas sudaro susitarimai dalyvauti korumpuotose organizacijose, patiriančiose nusikalstamų grupuočių įtaką, taip pat vykdyti bankinį sukčiavimą ir sukčiavimą panaudojant telekomunikacijos priemones atitinkamai pagal *Title 18, U. S. Code, sections 1962 (d)* ir 1349.
- 25 2022 m. sausio 25 d. raštu JAV valdžios institucijos perdavė Vokietijos valdžios institucijoms 2018 m. gruodžio 4 d. arešto orderį bei tos pačios dienos *United States Court of Appeals for the District of Columbia Circuit* (JAV federalinis Kolumbijos apygardos apeliacinis teismas) didžiosios kolegijos kaltinamąjį aktą.
- 26 Sulaikomas HF nurodė, kad gyvena Slovėnijoje, ir pateikė 2016 m. liepos 11 d. išduotą ir iki 2026 m. liepos 11 d. galiojantį Serbijos piliečio pasą, 2017 m. lapkričio 3 d. išduotą leidimą gyventi Slovėnijoje, kurio galiojimas baigėsi 2019 m. lapkričio 3 d., ir Kosovo piliečio asmens tapatybės kortelę. Remiantis nutartimi dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, 2020 m. Slovėnijos valdžios institucijos atmetė HF prašymą pratęsti leidimą gyventi šalyje.
- 27 *Oberlandesgericht München* (Miuncheno aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija), kuris turi priimti sprendimą dėl prašymo išduoti HF Jungtinėms Amerikos Valstijoms, ir *Generalstaatsanwaltschaft München* (Miuncheno generalinė prokuratūra, Vokietija) paprašius, Slovėnijos valdžios institucijos pateikė toliau nurodytą informaciją.
- 28 Pirma, 2012 m. liepos 6 d. *Okrožno sodišče v Mariboru* (Mariboro apygardos teismas, Slovėnija) nuosprendžiu, įsiteisėjusiu 2012 m. spalio 19 d., HF buvo nuteistas vienu metų ir trijų mėnesių laisvės atėmimo bausme už nusikalstamą veiką „ataka prieš informacinę sistemą“, numatytą *Kazenski zakonik* (Slovėnijos baudžiamasis kodeksas) 221 straipsnio IV dalyje, siejamoje su jo II dalimi; veika padaryta laikotarpiu nuo 2009 m. gruodžio mėn. iki 2010 m. birželio mėn.
- 29 Antra, ši laisvės atėmimo bausmė buvo pakeista į 480 valandų viešųjų darbų, kuriuos HF visiškai atliko iki 2015 m. birželio 25 d.
- 30 Trečia, 2020 m. rugsėjo 23 d. sprendimu *Okrožno sodišče v Koprju* (Koperio apygardos teismas, Slovėnija) atmetė Jungtinių Amerikos Valstijų valdžios institucijų prašymą išduoti HF baudžiamąjį persekiojimo tikslais, motyvavęs tuo, kad dėl šiame prašyme nurodytų veikų, padarytų iki 2010 m. liepos mėn., buvo priimtas *Okrožno sodišče v Mariboru* (Mariboro apygardos teismas) nuosprendis, nurodytas šio sprendimo 28 punkte. Dėl kitų tame ekstradicijos prašyme aprašytų veikų po 2010 m. birželio mėn. nėra įtarimų, kad būtų padaryta nusikalstama veika.
- 31 Galiausiai, ketvirta, šis *Okrožno sodišče v Koprju* (Koperio apygardos teismas, Slovėnija) sprendimas buvo patvirtintas 2020 m. spalio 8 d. *Višje sodišče v Koprju* (Koperio apeliacinis teismas, Slovėnija) sprendimu, kuris įsiteisėjo.
- 32 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teigia, pirma, kad Slovėnijos valdžios institucijoms anksčiau adresuotame ekstradicijos prašyme ir pagrindinėje byloje nagrinėjamame ekstradicijos prašyme nurodytos tos pačios nusikalstamos veikos ir, antra, kad šio sprendimo 28 punkte minėtame *Okrožno sodišče v Mariboru* (Mariboro apygardos teismas) nuosprendyje išnagrinėtos veikos sutampa su pastarajame ekstradicijos prašyme nurodytomis nusikalstamomis veikomis, padarytomis iki 2010 m. liepos mėn.

- 33 Taigi, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, ekstradicijos prašymo, kiek jis susijęs su veikomis iki 2010 m. liepos mėn., teisėtumas priklauso nuo to, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamam ginčui taikomas *ne bis in idem* principas, įtvirtintas KŠSĮ 54 straipsnyje, siejamame su Chartijos 50 straipsniu.
- 34 Tas teismas pažymi, kad pagal 2021 m. gegužės 12 d. Sprendimą *Bundesrepublik Deutschland (Interpolo raudonasis pranešimas)* (C-505/19, toliau – Sprendimas *Interpolo raudonasis pranešimas*, EU:C:2021:376) šio klausimo negalima išspręsti dėl pagrindinės bylos ir bylos, kurioje priimtas minėtas sprendimas, skirtumų.
- 35 Nacionalinis teismas visų pirma nurodo, kad HF nėra Sąjungos pilietis.
- 36 Antra, šis teismas pažymi, jog pagrindinėje byloje nagrinėjamas ginčas susijęs su oficialiu ekstradicijos prašymu, o ne tik su paskelbtu Interpolo raudonojo pranešimu dėl suėmimo galimos ekstradicijos tikslais.
- 37 Trečia, jei Vokietijos Federacinė Respublika turėtų atsisakyti išduoti HF dėl pareigos laikytis *ne bis in idem* principo, kaip jis suprantamas pagal Chartijos 50 straipsnį, ji pažeistų Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 1 straipsnio 1 dalyje numatytą įsipareigojimą išduoti asmenį, nes HF inkriminuojama nusikalstama veika atitinka šios sutarties 2 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatytas sąlygas.
- 38 Tai, kad 2012 m. liepos 6 d. *Okrožno sodišče v Mariboru* (Mariboro apygardos teismas) nuosprendžiu HF jau buvo galutinai nuteistas už pagrindinėje byloje nagrinėjamame ekstradicijos prašyme nurodytas nusikalstamas veikas, t. y. padarytas iki 2010 m. birželio mėn., ir kad visiškai atliko jam skirtą bausmę, nėra kliūtis HF ekstradicijai. Iš tiesų, kaip matyti iš Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 8 straipsnio formuluotės, jis draudžia prašomajai valstybei vykdyti ekstradiciją dėl *ne bis in idem* principo tik tuo atveju, kai prašomas išduoti asmuo šios valstybės (šiuo atveju – Vokietijos Federacinės Respublikos) kompetentingos institucijos sprendimu jau buvo galutinai nuteistas. Šio straipsnio negalima aiškinti taip, kad jis taikomas ir kitose valstybėse narėse priimtiems apkaltinamiesiems nuosprendžiams.
- 39 Be to, Vokietijos Federacinė Respublika ir Jungtinės Amerikos Valstijos derybose dėl Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties aiškiai susitarė, kad trečiosiose valstybėse priimti sprendimai nėra kliūtis ekstradicijai.
- 40 Galiausiai toks Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 8 straipsnio aiškinimas taip pat paremtas tuo, kad antrojoje papildomoje sutartyje, kuria Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartis buvo suderinta su ES ir JAV susitarimu, nebuvo numatyta konkrečios nuostatos dėl draudimo skirti bausmę du kartus išplėtimo visoms valstybėms narėms.
- 41 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar Chartijos 50 straipsnis, siejamas su KŠSĮ 54 straipsniu, įpareigoja Vokietijos Federacinės Respubliką atsisakyti išduoti HF dėl nusikaltimų veikų, dėl kurių *Okrožno sodišče v Mariboru* (Mariboro apygardos teismas) priėmė galutinį nuosprendį.
- 42 Šiuo klausimu, pirma, šis teismas teigia, kad Chartijos 50 straipsnyje ir KŠSĮ 54 straipsnyje įtvirtinto *ne bis in idem* principo taikymo sąlygos pagrindinėje byloje yra įvykdytos.

- 43 Iš tiesų, visų pirma, HF buvo valstybės narės teismo galutinai nuteistas ir visiškai atliko paskirtą bausmę.
- 44 Be to, šio sprendimo 42 punkte nurodytos nuostatos gali būti taikomos ne tik Sąjungos piliečiams.
- 45 Taip pat reikia pridurti, kad remiantis Sprendimo *Interpolo raudonasis pranešimas* 94 ir 95 punktais, kai viena iš valstybių narių suima asmenį, dėl kurio trečiosios valstybės prašymu Interpolas išdavė raudonąjį pranešimą, tai yra baudžiamasis persekiojimas, kaip tai suprantama pagal KŠSĮ 54 straipsnį. Todėl sprendimas dėl ekstradicijos, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, teisėtumo, dėl kurio atitinkamas asmuo perduodamas prašančiajai trečiajai valstybei siekiant vykdyti baudžiamąjį persekiojimą, taip pat turi būti laikomas baudžiamuoju persekiojimu.
- 46 Galiausiai sprendimas dėl valstybėje narėje suimto trečiosios valstybės piliečio ekstradicijos į Jungtines Valstijas teisėtumo yra Sąjungos teisės įgyvendinimas, kaip tai suprantama pagal Chartijos 51 straipsnį. Toks sprendimas bet kuriuo atveju susijęs su ES ir JAV susitarimu, kurį taikant reikėtų atsižvelgti į Chartijoje įtvirtintas pagrindines teises. Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, sulaikomas HF turėjo teisę laisvai judėti pagal KŠSĮ 20 straipsnio 1 dalį, siejamą su Šengeno sienų kodekso 6 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos b punktu ir Reglamento 2018/1806 4 straipsnio 1 dalimi, nes jam, kaip Serbijos piliečiui, nebuvo taikomas reikalavimas gauti vizą. Taigi taikant KŠSĮ 20 straipsnį reikia atsižvelgti į šias pagrindines teises.
- 47 Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas abejoja, ar dėl Chartijos 50 straipsnio, siejamo su KŠSĮ 54 straipsniu, trečiosios valstybės piliečio negalima išduoti Jungtinėms Valstijoms.
- 48 Šiuo klausimu jis nurodo, kad Sprendime *Interpolo raudonasis pranešimas* Teisingumo Teismas rėmėsi asmens, dėl kurio paskelbtas raudonasis pranešimas, t. y. Vokietijos piliečio, teise laisvai judėti, kaip ji suprantama pagal SESV 21 straipsnį, ir padarė išvadą, kad šiam asmeniui taikomas KŠSĮ 54 straipsniu užtikrinamas *ne bis in idem* principas, atsižvelgiant į tai, kad Interpolas paskelbė raudonąjį pranešimą siekiant suimti šį asmenį dėl galimos jo ekstradicijos į trečiąją valstybę.
- 49 HF, kaip Serbijos pilietis, neturi teisės laisvai judėti, kaip ji suprantama pagal SESV 21 straipsnio 1 dalį. Tačiau jam netaikomas reikalavimas turėti vizą, todėl jis gali naudotis pagal KŠSĮ 20 straipsnį suteikiama teise laisvai judėti. Taigi reikia išnagrinėti, ar teisė laisvai judėti, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, gali būti apribota esant tokioms aplinkybėms, kokios susiklostė pagrindinėje byloje.
- 50 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas veikia linkęs manyti, kad pagal kartu taikomas KŠSĮ 54 straipsnio ir Chartijos 50 straipsnio nuostatas nedraudžiama HF išduoti Jungtinėms Amerikos Valstijoms, nes teismas turi laikytis Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartyje numatytos ekstradicijos pareigos.
- 51 Šią išvadą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas daro remdamasis SESV 351 straipsnio pirmos pastraipos aiškinimu, pagal kurį ji taip pat taikoma susitarimams, kurie, nors ir buvo sudaryti po 1958 m. sausio 1 d., yra susiję su sritimi, dėl kurios Sąjunga įgijo kompetenciją tik sudarius atitinkamus susitarimus, būtent dėl Sąjungos kompetencijos išplėtimo, kurio atitinkama valstybė narė šių susitarimų sudarymo metu objektyviai negalėjo numatyti.

- 52 Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartis įsigaliojo 1980 m. liepos 30 d., t. y. prieš 1985 m. birželio 14 d. sudarant susitarimą tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo ir *a fortiori* prieš 1990 m. birželio 19 d. sudarant KŠSI, ir 1997 m. spalio 2 d. prie Amsterdamo sutarties pridėtą Protokolą dėl Šengeno *acquis* integravimo į Sąjungos sistemą. Taigi Vokietijos Federacinė Respublika, sudarydama Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartį negalėjo numatyti, kad Europos lygmeniu taikomas *ne bis in idem* principas arba kad teismų bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose bus įtraukti į Sąjungos kompetencijos sritį.
- 53 Be to, kadangi ES ir JAV susitarime toks *ne bis in idem* principas nenumatytas Europos lygmeniu, remiantis tuo galima daryti išvadą *a contrario*, kad dvišalės ekstradicijos sutarties, kurioje numatytas tik nacionalinis draudimas skirti bausmę du kartus, turėtų būti toliau laikomasi.
- 54 Šiomis aplinkybėmis *Oberlandesgericht München* (Miuncheno aukštesnysis apygardos teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar [KŠSI] 54 straipsnis, siejamas su [Chartijos] 50 straipsniu, turi būti aiškinamas taip, kad šias teisės normas pažeidžia šios konvencijos Susitariančiosios Šalies ir ES valstybės narės valdžios institucijų vykdoma trečiosios valstybės piliečio, kuris nėra Sąjungos pilietis, kaip jis suprantamas pagal SESV 20 straipsnį, ekstradicija į trečiąją valstybę tuo atveju, kai atitinkamas asmuo dėl tų pačių veikų, kurios nurodytos ekstradicijos prašyme, jau yra nuteistas kitos ES valstybės narės įsiteisėjusiu teismo nuosprendžiu ir šis teismo sprendimas yra įvykdytas, ir kai sprendimą atsisakyti išduoti šį asmenį trečiajai valstybei būtų galima priimti tik pažeidus dvišalę ekstradicijos sutartį, pasirašytą su šia trečiąja valstybe?“

Dėl prašymo taikyti prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą

- 55 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas paprašė šį prašymą nagrinėti pagal prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą, numatytą Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 23a straipsnyje ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 107 straipsnyje.
- 56 Grįsdamas savo prašymą nacionalinis teismas nurodė aplinkybę, kad HF nuo 2022 m. sausio 20 d. yra suimtas Vokietijoje dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamos ekstradicijos procedūros ir kad atsakymas į pateiktą klausimą gali turėti pasekmių šiam suėmimui.
- 57 Pirmiausia pažymėtina, kad šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl KŠSI 54 straipsnio išaiškinimo ir kad, kaip matyti iš Sprendimo 1999/436 2 straipsnio ir jo A priedo, Taryba nurodė ES 34 ir 31 straipsnius kaip KŠSI 54 straipsnio teisinį pagrindą.
- 58 ES 34 straipsnis Lisabonos sutartimi buvo panaikintas, o ES 31 straipsnio nuostatos buvo perkeltos į SESV 82, 83 ir 85 straipsnius. Pastarosios nuostatos patenka į SESV trečiosios dalies V antraštinę dalį, susijusią su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve. Taigi, remiantis Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 23a straipsnio pirma pastraipa ir Procedūros reglamento 107 straipsnio 1 dalimi, šis prašymas gali būti nagrinėjamas pagal prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

- 59 Antra, kiek tai susiję su skubos kriterijumi, remiantis Teisingumo Teismo suformuota jurisprudencija matyti, kad šis kriterijus įvykdytas, jei iš asmens, kuriam iškelta pagrindinė byla, prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateikimo dieną atimta laisvė ir jo tolesnis kalinimas priklauso nuo to, koks sprendimas bus priimtas pagrindinėje byloje (2022 m. balandžio 28 d. Sprendimo *C ir CD (Teisinės kliūtys įvykdyti sprendimą perduoti)*, C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, 39 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 60 Nagrinėjama atveju iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad HF šiuo metu yra suimtas ir kad, atsižvelgiant į atsakymą į pateiktą klausimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui gali tekti nurodyti paleisti HF į laisvę.
- 61 Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgusi į teisėjos pranešėjos siūlymą ir susipažinus su generalinio advokato nuomone, 2022 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo antroji kolegija nusprendė tenkinti nacionalinio teismo prašymą ir nagrinėti bylą pagal sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.
- 62 Be to, remdamasi Procedūros reglamento 113 straipsnio 2 dalimi, ji nusprendė perduoti šią bylą Teisingumo Teismui, kad ji būtų paskirta didžiajai kolegijai.

Dėl prejudicinio klausimo

- 63 Prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar KŠSĮ 54 straipsnis, siejamas su Chartijos 50 straipsniu, turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį valstybės narės valdžios institucijoms draudžiama išduoti trečiosios valstybės pilietį kitai trečiajai valstybei, kai, pirma, šis pilietis kitoje valstybėje narėje buvo galutinai nuteistas už tas pačias veikas, kurios nurodytos ekstradicijos prašyme, ir atliko ten jam paskirtą bausmę ir, antra, ekstradicijos prašymas grindžiamas dvišale ekstradicijos sutartimi, pagal kurią į *ne bis in idem* principo taikymo sritį patenka tik prašomojoje valstybėje narėje priimti nuosprendžiai.
- 64 Pirmiausia reikia priminti, kad principas *ne bis in idem* yra pagrindinis Sąjungos teisės principas, dabar įtvirtintas Chartijos 50 straipsnyje (2022 m. kovo 22 d. Sprendimo *bpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, 22 punktą ir 2022 m. kovo 22 d. Sprendimo *Nordzucker ir kt.*, C-151/20, EU:C:2022:203, 28 punktą).
- 65 Be to, šis principas, kuris taip pat įtvirtintas KŠSĮ 54 straipsnyje, išplaukia iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų. Taigi ši straipsnį reikia aiškinti atsižvelgiant į Chartijos 50 straipsnį, kurio esminio turinio laikymąsi jis užtikrina (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Interpolo raudonasis pranešimas* 70 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 66 Atsižvelgiant į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo abejones, išdėstytas šio sprendimo 47–53 punktuose, pirmiausia reikia išnagrinėti su KŠSĮ 54 straipsniu susijusius aiškinimo aspektus, o paskui išnagrinėti galimą Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties ir SESV 351 straipsnio pirmos pastraipos poveikį šio straipsnio taikymui pagrindinėje byloje.

Dėl KŠSĮ 54 straipsnio

- 67 Pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į kontekstą ir teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus (Sprendimo *Interpolo raudonasis pranešimas* 77 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

- 68 Kaip matyti iš KŠSĮ 54 straipsnio teksto, pagal jį draudžiama, kad asmuo, kurio teismo procesas vienoje valstybėje narėje yra galutinai baigtas, už tas pačias veikas būtų persekiojamas kitoje valstybėje narėje, jeigu jam paskirta bausmė, ji jau įvykdyta, faktiškai vykdoma arba pagal pastarosios valstybės įstatymus nebegali būti vykdoma.
- 69 Nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo konkrečiai klausia, pirma, dėl šios nuostatos taikymo, kiek tai susiję su oficialiu ekstradicijos prašymu, ir, antra, dėl to, ar šioje nuostatoje vartojama sąvoka „asmuo“ apima trečiosios valstybės pilietį.
- 70 Šiuo klausimu, pirma, reikia konstatuoti, kad sąvoka „persekiojimas“, kaip ji suprantama pagal KŠSĮ 54 straipsnį, apima ekstradicijos prašymą. Kaip savo išvados 46 punkte iš esmės konstatavo generalinis advokatas, jeigu asmens, dėl kurio paskelbtas Interpolo raudonasis pranešimas, suėmimas, kurio tikslas – pasirengti galimai ekstradicijai, patenka į šią sąvoką, tas pats *a fortiori* turi būti taikytina ir ekstradicijos prašymo vykdymui, nes toks vykdymas yra valstybės narės aktas, padedantis veiksmingai vykdyti baudžiamąjį persekiojimą atitinkamoje trečiojoje valstybėje.
- 71 Antra, dėl klausimo, ar KŠSĮ 54 straipsnyje vartojama sąvoka „asmuo“ apima trečiosios valstybės pilietį, reikia pažymėti, kad šiuo straipsniu užtikrinama, kad bus paisoma *ne bis in idem* principo, kai „asm[ens]“ teismo procesas valstybėje narėje yra galutinai baigtas.
- 72 Taigi visų pirma reikia konstatuoti, kad KŠSĮ 54 straipsnio tekste nenustatyta sąlygos turėti valstybės narės pilietybę.
- 73 Šią išvadą patvirtina šios nuostatos kontekstas.
- 74 Chartijos 50 straipsnyje, kuriuo remiantis turi būti aiškinamas KŠSĮ 54 straipsnis, iš tiesų numatyta, kad „niekas“ negali būti antrą kartą teisiamas ar baudžiamas už nusikalstamą veiką, dėl kurios Sąjungoje jis jau buvo galutinai išteisintas ar pripažintas kaltu pagal įstatymą. Vadinas, Chartijos 50 straipsnyje taip pat nenustatyta sąlygos, susijusios su Sąjungos piliečio statusu. Be to, kaip savo išvados 49 punkte pažymėjo generalinis advokatas, šis straipsnis įtrauktas ne į Chartijos V antraštinę dalį „Pilietinės teisės“, o į VI antraštinę dalį „Teisingumas“.
- 75 Galiausiai KŠSĮ 54 straipsnio aiškinimą, pagal kurį šioje nuostatoje vartojama sąvoka „asmuo“ apima trečiosios valstybės pilietį, taip pat patvirtina minėta nuostata siekiami tikslai.
- 76 Pirma, iš jurisprudencijos matyti, kad minėtame straipsnyje įtvirtintu *ne bis in idem* principu siekiama išvengti, kad laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje asmuo, kurio teismo procesas yra galutinai baigtas, įgyvendindamas savo teisę į laisvą judėjimą būtų persekiojamas už tas pačias veikas kelių valstybių narių teritorijoje, siekiant, kad būtų užtikrintas teisinis saugumas, laikantis galutiniais tapusių viešosios valdžios institucijų sprendimų (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Interpolo raudonasis pranešimas* 79 punktą).
- 77 Antra, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad *ne bis in idem* principu, kylančiu iš *res judicata* galios principo, siekiama garantuoti teisinį saugumą ir teisingumą užtikrinant, kad atitinkamas asmuo, kurio baudžiamasis persekiojimas įvykdytas ir kuriam galbūt paskirta bausmė, būtų tikras, kad dar kartą nebus persekiojamas už tą pačią nusikalstamą veiką (2022 m. kovo 22 d. Sprendimo *Nordzucker ir kt.*, C-151/20, EU:C:2022:203, 62 punktas). Taigi KŠSĮ 54 straipsniu užtikrinama asmenų, dėl kurių teismo procesas buvo galutinai baigtas, pilietinė ramybė (2006 m. rugsėjo 28 d. Sprendimo *Gasparini ir kt.*, C-467/04, EU:C:2006:610, 27 punktas).

- 78 Taigi, atsižvelgiant į KŠSĮ 54 straipsniu siekiamus tikslus, manytina, kad ši nuostata negali būti taikoma tik valstybės narės piliečiams, nes ja apskritai siekiama užtikrinti, kad bet kuris asmuo, kuris buvo nuteistas ir atliko bausmę arba tam tikrais atvejais buvo galutinai išteisintas vienoje valstybėje narėje, galėtų judėti Šengeno erdvėje, nebijodamas, kad už tas pačias veikas bus persekiojamas kitoje valstybėje narėje (šiuo klausimu žr. 2016 m. birželio 29 d. Sprendimo *Kossowski*, C-486/14, EU:C:2016:483, 45 punktą).
- 79 Taip pat reikia pridurti, kad per teismo posėdį buvo iškeltas klausimas, ar HF buvimo šalyje teisėtumas jo sulaikymo metu svarbus nustatant, ar jis patenka į KŠSĮ 54 straipsnio taikymo sritį.
- 80 Taikant KŠSĮ 54 straipsnį tai nėra svarbu. Iš tiesų, net jei atitinkamas trečiosios valstybės pilietis sulaikymo metu neatitiko arba nebeatitiko teisėto buvimo šalyje sąlygų, dėl šios aplinkybės jam neatimama šiame straipsnyje numatyta apsauga.
- 81 Kaip pažymėta šio sprendimo 76 punkte, KŠSĮ 54 straipsnyje įtvirtintu *ne bis in idem* principu siekiama, be kita ko, užtikrinti, kad asmuo, kurio teismo procesas vienoje valstybėje narėje yra galutinai baigtas, galėtų judėti Šengeno erdvėje, nebijodamas, kad už tas pačias veikas bus persekiojamas kitoje valstybėje narėje.
- 82 Vis dėlto reikia pažymėti, kad iš šios nuostatos visiškai negalima daryti išvados, jog tam, kad trečiųjų šalių piliečiai galėtų naudotis joje numatyta pagrindine teise, turi būti įvykdytos sąlygos dėl teisėto jų buvimo šalyje arba jie turi turėti teisę laisvai judėti Šengeno erdvėje. Pažymėtina, kad vienintelis šioje nuostatoje įtvirtintas ir visais atvejais taikomas reikalavimas – kad teismo procesas vienoje valstybėje narėje būtų galutinai baigtas, t. y., apkaltinamojo nuosprendžio atveju bausmė turi būti atlikta, faktiškai vykdoma arba nebegali būti vykdoma pagal nuosprendį priėmusios valstybės įstatymus.
- 83 Taip pat reikia pabrėžti, kad jokioje kitoje KŠSĮ nuostatoje nenumatyta, kad jos 54 straipsnio taikymas priklauso nuo sąlygų, susijusių su atitinkamo asmens buvimo šalyje teisėtumu ar teisės laisvai judėti Šengeno erdvėje turėjimu. Be to, ši nuostata patenka į KŠSĮ III antraštinę dalį „Policija ir saugumas“, o su užsieniečių judėjimo sąlygomis susijusios nuostatos yra šios konvencijos II antraštinėje dalyje „Kontrolės panaikinimas prie vidaus sienų ir asmenų judėjimas“.
- 84 Beje, kaip buvo priminta šio sprendimo 76 ir 77 punktuose, KŠSĮ 54 straipsnyje įtvirtintu *ne bis in idem* principu taip pat siekiama užtikrinti teisinį saugumą laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje, laikantis galutiniais tapusių viešosios valdžios institucijų sprendimų.
- 85 Šį tikslą padeda pasiekti kiekvieno asmens, kurio teismo procesas vienoje valstybėje narėje yra galutinai baigtas, nepaisant jo pilietybės ir buvimo šalyje teisėtumo, apsauga nuo persekiojimo iš naujo už tas pačias veikas kitoje valstybėje narėje.
- 86 Vadinasi, tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, neatsižvelgiant į tai, ar atitinkamas asmuo sulaikymo metu buvo šalyje teisėtai, ar ne, ir į tai, ar jis turėjo teisę laisvai judėti pagal KŠSĮ 20 straipsnio 1 dalį, jis turi būti laikomas patenkančiu į jos 54 straipsnio taikymo sritį.
- 87 Šios išvados nepaneigia tai, kad, kaip nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, Sprendime *Interpolo raudonasis pranešimas* Teisingumo Teismas ne kartą rėmėsi teise laisvai judėti, kaip ji suprantama pagal SESV 21 straipsnį.

- 88 Iš to sprendimo, ypač jo 89–93 ir 106 punktų, matyti, kad Teisingumo Teismas tame sprendime KŠSĮ 54 straipsnį aiškino atsižvelgdamas tik į Chartijos 50 straipsnį, o ne į SESV 21 straipsnį. Be to, kaip savo išvados 52 punkte iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, tame sprendime nuorodos į SESV 21 straipsnį iš esmės paaiškinamos tos bylos aplinkybėmis: Vokietijos pilietis skundėsi tuo, kad dėl paskelbto Interpolo raudonojo pranešimo jam atsirado kliūčių naudotis teise į laisvą judėjimą pagal šį straipsnį, nes jis negalėjo vykti į kitą valstybę narę, išskyrus Vokietijos Federacinę Respubliką, nerizikuodamas būti sulaikytas.
- 89 Be to, 2014 m. gegužės 27 d. Sprendime *Spasic* (C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, 61–63 punktai) Teisingumo Teismas nesuabejojo dėl KŠSĮ 54 straipsnio, siejamo su ESS 3 straipsnio 2 dalimi, taikymo toje pagrindinėje byloje, nors tas ginčas, kaip ir pagrindinėje byloje, buvo susijęs su Serbijos piliečiu, neturėjusiu SESV 21 straipsniu garantuojamos teisės laisvai judėti.
- 90 Tuo remiantis darytina išvada, kad KŠSĮ 54 straipsnis, siejamas su Chartijos 50 straipsniu, turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiama valstybės narės valdžios institucijoms išduoti trečiosios valstybės pilietį kitai trečiajai valstybei, kai, pirma, šio piliečio teismo procesas kitoje valstybėje narėje yra galutinai baigtas už tas pačias veikas, kurios nurodytos ekstradicijos prašyme, ir, antra, kai jis buvo nuteistas, baismė jau buvo atlikta, faktiškai vykdoma arba nebegali būti vykdoma pagal tos kitos valstybės narės įstatymus.
- 91 Tokio KŠSĮ 54 straipsnio aiškinimo negali paneigti Miuncheno generalinės prokuratūros ir Vokietijos vyriausybės rašytinėse pastabose ir per posėdį pateikti argumentai, kad, esant trečiosios šalies piliečio ekstradicijos į kitą trečiąją valstybę prašymui, šį straipsnį reikia aiškinti siaurai, siekiant užtikrinti tinkamą teisingumo vykdymą ir veiksmingą baudžiamąjį persekiojimą. Šiomis aplinkybėmis šios suinteresuotosios šalys išreiškė abejonių, ar, vykstant procesui Slovėnijoje, teismai atsižvelgė į visas reikšmingas aplinkybes sprenddami dėl HF padarytų veikų per šių teismų nagrinėtą laikotarpį, visų pirma į tam tikrą informaciją, kurią galbūt turėjo Jungtinių Amerikos Valstijų valdžios institucijos.
- 92 Šiuo klausimu primintina, kad valstybių narių tarpusavio pasitikėjimo principas ir tarpusavio pripažinimo principas, kuris savo ruožtu pagrįstas šių valstybių narių abipusiu pasitikėjimu, Sąjungos teisėje ypač svarbūs, nes leidžia sukurti ir išlaikyti erdvę be vidaus sienų (2019 m. spalio 15 d. Sprendimo *Dorobantu*, C-128/18, EU:C:2019:857, 46 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 93 Dėl KŠSĮ 54 straipsnio Teisingumo Teismas nusprendė, kad jis būtinai reiškia, jog valstybės narės turi pasitikėti viena kitos baudžiamosios teisės sistemomis ir kad kiekviena šių valstybių turi sutikti su kitose valstybėse narėse galiojančia baudžiamąja teise tokia, kokia ji yra taikoma, net jei jos pačios teisės taikymas lemtų kitokį sprendimą. Šiam tarpusavio pasitikėjimui būtina, kad antrosios valstybės narės kompetentingos valdžios institucijos pripažintų tokį pirmosios valstybės narės teritorijoje priimtą galutinį sprendimą, koks joms buvo perduotas (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Interpolo raudonasis pranešimas* 80 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 94 Nagrinėjamu atveju toks KŠSĮ 54 straipsnio aiškinimas, kokį siūlo Miuncheno generalinė prokuratūra ir Vokietijos vyriausybė, t. y. dėl kurio būtų leidžiama vykdyti kelis to paties asmens baudžiamuosius persekiojimus už tas pačias veikas, dėl kurių kitoje valstybėje narėje jis buvo galutinai nuteistas ar išteisintas, valstybių narių santykiuose sukeltų abejonių dėl paties laisvės, saugumo ir teisingumo erdvės, kaip vidaus sienų neturinčios erdvės, pagrindo ir būtų pažeisti tarpusavio pasitikėjimo ir teismų sprendimų baudžiamosiose bylose tarpusavio pripažinimo principai, kuriais grindžiama ši nuostata.

Dėl Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties bei ES ir JAV susitarimo

- 95 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat siekia išsiaiškinti, ar tai, kad, pirma, ES ir JAV susitarime nenumatyta *ne bis in idem* principu grindžiamas atsisakymo pagrindas ir, antra, pagal Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartį į *ne bis in idem* principo taikymo sritį patenka tik prašomojoje valstybėje priimti nuosprendžiai, gali turėti įtakos atsakymui į prejudicinį klausimą.
- 96 Šiuo atžvilgiu iš ES ir JAV ekstradicijos susitarimo 1 straipsnio matyti, kad Sąjunga ir Jungtinės Amerikos Valstijos pagal šio susitarimo nuostatas įsipareigojo stiprinti „valstybių narių ir Jungtinių Amerikos Valstijų bendradarbiavimą taikomų ekstradicijos santykių, reglamentuojančių nusikaltėlių išdavimą, kontekste.“
- 97 Be to, iš ES ir JAV susitarimo 3 straipsnio „Susitarimo taikymo dvišalių ekstradicijos sutarčių su valstybėmis narėmis atžvilgiu apimtis“ matyti, kad jo 4–14 straipsniuose išdėstytomis nuostatomis, laikantis šiame 3 straipsnyje nustatytų sąlygų ir tvarkos, pakeičiamos arba papildomos valstybių narių ir Jungtinių Amerikos Valstijų sudarytų dvišalių ekstradicijos sutarčių nuostatos.
- 98 Todėl ES ir JAV susitarimas taikomas esamiems valstybių narių ir Jungtinių Amerikos Valstijų santykiams ekstradicijos srityje, t. y. santykiams, kuriuos reglamentuoja galiojančios dvišalės ekstradicijos sutartys, kaip antai Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartis. Kaip teigia Europos Komisija, minėtu susitarimu nustatoma bendra sistema, taikoma ekstradicijos į Jungtines Amerikos Valstijas procedūroms, kuri apima esamas dvišales ekstradicijos sutartis.
- 99 Be to, ES ir JAV susitarimo 16 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad jis taikomas nusikalstamoms veikoms, padarytoms tiek prieš jo įsigaliojimą, tiek jam įsigaliojus (t. y. 2010 m. vasario 1 d.), o 2 dalyje – kad jis taikomas ekstradicijos prašymams, pateiktiems jam įsigaliojus.
- 100 Kadangi šiame susitarime tiesiogiai nenumatyta ekstradicijos procedūra, o jis grindžiamas galiojančiose dvišalėse ekstradicijos sutartyse nustatytomis ekstradicijos procedūromis, jo 16 straipsnio 2 dalyje minimi ekstradicijos prašymai būtina turi būti pateikti remiantis dvišale valstybės narės ir Jungtinių Amerikos Valstijų ekstradicijos sutartimi, kaip antai Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartimi.
- 101 Tuo remiantis darytina išvada, kad ES ir JAV susitarimas taikomas ekstradicijos procedūrai, kaip antai nagrinėjamai pagrindinėje byloje, nes ekstradicijos prašymas buvo pateiktas remiantis Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartimi po šio susitarimo įsigaliojimo (pagal analogiją žr. 2018 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, 32 punktą).
- 102 ES ir JAV susitarime aiškiai nenumatyta, kad dėl *ne bis in idem* principo taikymo valstybių narių valdžios institucijos gali atsisakyti vykdyti Jungtinių Amerikos Valstijų prašomą ekstradiciją (Sprendimo *Interpolo raudonasis pranešimas* 97 punktą).
- 103 Vis dėlto ES ir JAV ekstradicijos susitarimo 17 straipsnio 2 dalyje nurodytos situacijos, kai prašomąją valstybę saistantys konstituciniai principai arba galutiniai teismo sprendimai gali būti kliūtimi jos pareigos išduoti vykdymui ir klausimo sprendimas nėra numatytas nei šiame Susitarime, nei taikytinoje dvišalėje sutartyje ir numatyta, kad tais atvejais prašomoji ir prašančioji valstybės viena su kita konsultuojasi (šiuo klausimu žr. 2018 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, 40 punktą).

- 104 Taigi pagal šio 17 straipsnio 2 dalį iš esmės leidžiama, kad valstybė narė, remdamasi savo konstitucinės teisės normomis arba privalomais galutiniais teismo sprendimais, taikytų išimtis asmenims, kurių teismo procesas dėl tos pačios nusikalstamos veikos, kuri nurodyta ekstradicijos prašyme, jau yra galutinai baigtas, ir uždraustų juos išduoti (šiuo klausimu žr. 2018 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Pisciotti*, C-191/16, EU:C:2018:222, 41 punktą). Taigi, kiek tai susiję su Jungtinės Amerikos Valstijų ekstradicijos prašymu, adresuotu valstybei narei, ši nuostata yra savarankiškas ir papildomas *ne bis in idem* principo taikymo teisinis pagrindas, jei taikytinoje dvišalėje sutartyje nėra numatyta, kaip išspręsti šį klausimą.
- 105 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas vis dėlto atkreipia dėmesį į tai, kad Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 8 straipsnyje numatyta, kad ekstradicija nevykdoma, jei dėl prašomo išduoti asmens prašomosios valstybės kompetentingos institucijos jau priėmė galutinį sprendimą dėl tos pačios nusikalstamos veikos, kuri nurodyta ekstradicijos prašyme, bet tokia galimybė nenumatyta tada, jei kitoje valstybėje priimtas galutinis nuosprendis.
- 106 Vis dėlto valstybių narių teisė priimti nuostatas dėl ekstradicijos procedūrų turi būti įgyvendinama laikantis Sąjungos teisės (įskaitant KŠSI 54 straipsnį ir Chartijos 50 straipsnį), kuri taikytina pagrindinėje byloje, atsižvelgiant į šio sprendimo 86 ir 101 punktuose padarytas išvadas. Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad nors nesant Sąjungos teisės normų, reglamentuojančių ekstradiciją į trečiąją šalį, valstybės narės toliau turi kompetenciją priimti tokias nuostatas, šią kompetenciją jos turi įgyvendinti laikydamosi Sąjungos teisės (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Interpolo raudonasis pranešimas* 100 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 107 Nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nacionalinis teismas nurodo, kad Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 8 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis neapima kitose valstybėse narėse priimtų nuosprendžių.
- 108 Nesant galimybės pateikti Sąjungos teisę atitinkančio aiškinimo, pagal viršenybės principą nacionalinis teismas, įpareigotas taikyti Sąjungos teisės nuostatas pagal jam suteiktą kompetenciją, privalo užtikrinti visišką šios teisės reikalavimų veiksmingumą jo nagrinėjamame ginče, prireikus savo iniciatyva netaikydamas jokio nacionalinės teisės akto (net ir vėliau priimto), kuris prieštarauja tiesiogiai veikiančiai Sąjungos teisės nuostatai, ir neprivalo prašyti, kad tas nacionalinės teisės aktas būtų panaikintas teisėkūros arba kitokiomis konstitucinėmis priemonėmis, arba laukti, kol tai bus padaryta (šiuo klausimu žr. 2022 m. kovo 8 d. Sprendimo *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Tiesioginis veikimas)*, C-205/20, EU:C:2022:168, 37 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 109 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas dėl Chartijos 50 straipsnyje įtvirtinto *ne bis in idem* principo yra nusprendęs, kad ši nuostata veikia tiesiogiai (2018 m. kovo 20 d. Sprendimo *Garlsson Real Estate ir kt.*, C-537/16, EU:C:2018:193, 68 punktas ir 2018 m. spalio 24 d. Sprendimo *XC ir kt.*, C-234/17, EU:C:2018:853, 38 punktas). Atsižvelgiant į šio sprendimo 65 punkte primintą jurisprudenciją, tas pats pasakytina apie KŠSI 54 straipsnį.
- 110 Taigi, kaip reikalaujama pagal šio sprendimo 108 punkte nurodytą jurisprudenciją, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi užtikrinti visišką KŠSI 54 straipsnio ir Chartijos 50 straipsnio veiksmingumą pagrindinėje byloje ir savo iniciatyva netaikyti jokios Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties nuostatos, kuri yra nesuderinama su šiuose straipsniuose įtvirtintu *ne bis in idem* principu, nelaukdamas, kol Vokietijos Federacinė Respublika galbūt iš naujo susiderės dėl šios sutarties.

- 111 Šiuo klausimu neturi reikšmės tai, kad, kaip teigia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, Vokietijos Federacinė Respublika ir Jungtinės Amerikos Valstijos per 1978 m. vykusias derybas dėl šios ekstradicijos sutarties susitarė, kad trečiojoje valstybėje priimti sprendimai nebus kliūtis ekstradicijai. Iš tiesų, nepažeidžiant šio sprendimo 115–127 punktuose pateikto SESV 351 straipsnio nagrinėjimo, toks išipareigojimas negali būti viršesnis už pareigas, kurios šiai valstybei narei kyla iš pirmesniame šio sprendimo punkte nurodytų Sąjungos teisės nuostatų nuo jų išigaliojimo.
- 112 Reikia pridurti, kad tuo atveju, kai Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties reikšmingos nuostatos negali būti aiškinamos taip, kad atitiktų KŠSĮ 54 straipsnį ir Chartijos 50 straipsnį, kaip jie išaiškinti šio sprendimo 90 punkte, reikia konstatuoti, kad ši sutartis neleidžia išspręsti su *ne bis in idem* principo taikymu susijusio klausimo, kaip antai nagrinėjamo pagrindinėje byloje, todėl jis turi būti sprendžiamas remiantis ES ir JAV sutarties 17 straipsnio 2 dalimi, siejant ją su šiuo 50 straipsniu.
- 113 Atsižvelgiant į šio sprendimo 104 punkte padarytą išvadą ir kaip generalinis advokatas iš esmės pažymėjo savo išvados 67 ir 68 punktuose, toks teismo sprendimas, kaip 2012 m. liepos 6 d. *Okrožno sodišče v Mariboru* (Mariboro apygardos teismas) nuosprendis, gali patekti į ES ir JAV susitarimo 17 straipsnio 2 dalies taikymo sritį, nes iš pačios šios nuostatos formuluotės matyti, kad privalomas galutinis teismo sprendimas gali būti kliūtis prašomajai valstybei vykdyti ekstradicijos pareigą tuo atveju, kai klausimas dėl *ne bis in idem* principo taikymo pagal atitinkamos valstybės narės ir Jungtinių Amerikos Valstijų dvišalę ekstradicijos sutartį negali būti išspręstas.
- 114 Vadinas, tai, kad remiantis Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartimi *ne bis in idem* principas taikomas tik prašomojoje valstybėje priimtiems teismo sprendimams, negali kelti abejonių dėl KŠSĮ 54 straipsnio taikymo pagrindinėje byloje, pagrįsto šio sprendimo 90 punkte pateikto šios nuostatos aiškinimo.

Dėl SESV 351 straipsnio

- 115 Taip pat reikia išnagrinėti, ar, kaip teigia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, SESV 351 straipsnio pirma pastraipa gali būti aiškinama taip, kad Sąjungos teisės nuostatos nedaro poveikio Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarčiai, todėl Vokietijos valdžios institucijos galėtų patenkinti pagrindinėje byloje nagrinėjamą ekstradicijos prašymą nepažeisdamos Sąjungos teisės.
- 116 SESV 351 straipsnio pirmoje pastraipoje nustatyta, kad sutarčių nuostatos neturi paveikti teisių ir pareigų, kylančių iš susitarimų, sudarytų iki 1958 m. sausio 1 d. arba stojančioms valstybėms – iki įstojimo dienos, tarp, iš vienos pusės, vienos ar kelių valstybių narių ir, iš kitos pusės, vienos ar kelių trečiųjų šalių.
- 117 Reikia konstatuoti, kad, kaip pripažįsta pats prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, ši nuostata, atsižvelgiant į jos tekstą, netaikytina ginčui pagrindinėje byloje, nes Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartis buvo pasirašyta 1978 m. birželio 20 d. ir išigaliojo 1980 m. liepos 30 d., t. y. po 1958 m. sausio 1 d.
- 118 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar šią nuostatą reikia aiškinti plačiai – kaip apimančią ir valstybės narės po 1958 m. sausio 1 d. arba po įstojimo dienos sudarytus susitarimus, bet iki datos, kai Sąjunga įgijo kompetenciją atitinkamoje šių susitarimų srityje.

- 119 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad SESV 351 straipsnio pirma pastraipa yra norma, pagal kurią, jei įvykdytos jos taikymo sąlygos, gali būti leista nukrypti nuo Sąjungos teisės, įskaitant pirminę teisę, taikymo (šiuo klausimu žr. 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation / Taryba ir Komisija* (C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461, 301 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 120 Pagal suformuotą jurisprudenciją išimtys turi būti aiškinamos siaurai, kad bendrosios teisės normos neprarastų savo prasmės (2015 m. vasario 26 d. Sprendimo *Wucher Helicopter ir Euro-Aviation Versicherung*, C-6/14, EU:C:2015:122, 24 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 121 Toks siauras aiškinimas visų pirma taikytinas kalbant apie SESV 351 straipsnio pirmą pastraipą, nes pagal šią nuostatą leidžiama nukrypti ne nuo konkretaus principo, bet nuo bet kurių Sutarčių nuostatų taikymo.
- 122 Be to, toks siauras aiškinimas taikytinas ir atsižvelgiant į valstybėms narėms SESV 351 straipsnio antroje pastraipoje nustatytą pareigą imtis visų tinkamų priemonių, kad pašalintų esamus susitarimo ir Sutarčių nesuderinamumus (šiuo klausimu žr. 2009 m. kovo 3 d. Sprendimo *Komisija / Austrija*, C-205/06, EU:C:2009:118, 45 punktą; 2009 m. kovo 3 d. Sprendimo *Komisija / Švedija*, C-249/06, EU:C:2009:119, 45 punktą ir 2020 m. spalio 22 d. Sprendimo *Ferrari*, C-720/18 ir C-721/18, EU:C:2020:854, 67 punktą).
- 123 Taip pat pažymėtina, kad SESV 351 straipsnio pirmoje pastraipoje pateikta nuoroda į 1958 m. sausio 1 d., o stojančiųjų valstybių atveju – į jų įstojimo datą, buvo įtraukta Amsterdamo sutartimi, kuri įsigaliojo 1999 m. gegužės 1 d. Iki tol EB sutarties 234 straipsnyje buvo vartojama formuluotė „prieš įsigaliojant šiai sutarčiai“.
- 124 Taigi, kai derėdamosi dėl Amsterdamo sutarties valstybės narės iš dalies pakeitė dabartinę SESV 351 straipsnio pirmą pastraipą, jos nusprendė kaip reikšmingas datas nustatyti 1958 m. sausio 1 d., o stojančiųjų valstybių atveju – jų įstojimo datą. Priimant Nicos ir Lisabonos sutartis šios nuostatos tekstas nebuvo pakeistas.
- 125 Nors valstybės narės, sudarydamos šias sutartis, žinojo, kad Sąjungos kompetencija laikui bėgant gali labai pasikeisti (įskaitant sritis, dėl kurių buvo sudaryti susitarimai su trečiosiomis valstybėmis), valstybės narės SESV 351 straipsnio pirmos pastraipos tikslais nenumatė galimybes atsižvelgti į datą, kai Sąjunga įgijo kompetenciją tam tikroje srityje.
- 126 Vadinas, ši leidžianti nukrypti nuostata turi būti aiškinama taip, kad ji taikoma tik susitarimams, sudarytiems iki 1958 m. sausio 1 d., o įstojusių valstybių atveju – iki jų įstojimo dienos.
- 127 Vadinas, SESV 351 straipsnio pirma pastraipa Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarčiai netaikoma.

Dėl veikų tapatumo

- 128 Siekiant pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kuo naudingesnį atsakymą, dar reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją vertinant, ar padaryta ta pati nusikalstama veika, kaip tai suprantama pagal Chartijos 50 straipsnį, reikšmingas kriterijus yra materialių faktų tapatumas, suprantamas kaip konkrečių neatskiriama tarpusavyje susijusių aplinkybių, dėl kurių atitinkamas asmuo galutinai išteisinamas arba

nuteisiamas, visumos buvimas. Taigi pagal šį straipsnį draudžiama, pasibaigus keliems šiuo tikslu vykdytiems procesams, už tas pačias veikas skirti kelias bausmes (2022 m. kovo 22 d. Sprendimo *bpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, 33 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

- 129 Taigi pagal nusikalstamų veikų tapatumo sąlygą reikalaujama, kad būtų tapatūs materialūs faktai. Tačiau principas *ne bis in idem* netaikomas, kai atitinkami faktai yra ne identiški, o tik panašūs (2022 m. kovo 22 d. Sprendimo *bpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, 36 punktas).
- 130 Iš tiesų materialių faktų tapatumas suprantamas kaip konkrečių aplinkybių, atsiradusių dėl įvykių, kurie iš esmės yra tie patys, nes juose dalyvauja tas pats asmuo ir jie neatskiriamai tarpusavyje susiję laiko ir erdvės atžvilgiu, visuma (2022 m. kovo 22 d. Sprendimo *bpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, 37 punktas).
- 131 Aptariamam atveju, pirma, iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas ekstradicijos prašymas susijęs su nusikalstamomis veikomis, kurias HF padarė laikotarpiu nuo 2008 m. rugsėjo mėn. iki 2013 m. gruodžio mėn. Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad veikos, dėl kurių HF teismo procesas Slovėnijoje buvo galutinai baigtas, yra identiškos nurodytosioms šiame ekstradicijos prašyme, nes jame aprašytos nusikalstamos veikos, padarytos iki 2010 m. birželio mėn. Taigi jis pažymi, kad Slovėnijos teismų priimtas apkaltinamasis nuosprendis apima tik dalį veikų, dėl kurių pateiktas minėtas ekstradicijos prašymas.
- 132 Vis dėlto šioje byloje pateiktas klausimas grindžiamas prielaida, kad ekstradicijos prašyme nurodytos veikos yra tos pačios kaip tos, už kurias persekiojamas asmuo kitos valstybės narės teismų jau buvo galutinai nuteistas.
- 133 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kuris vienintelis turi jurisdikciją priimti sprendimą dėl faktinių aplinkybių, o ne Teisingumo Teismas, turi nustatyti, ar veikos, dėl kurių pateiktas pagrindinėje byloje nagrinėjamas ekstradicijos prašymas, yra tos pačios kaip tos, dėl kurių Slovėnijos teismai priėmė galutinius sprendimus (pagal analogiją žr. 2006 m. rugsėjo 28 d. Sprendimo *Gasparini ir kt.*, C-467/04, EU:C:2006:610, 56 punktą ir 2022 m. kovo 22 d. Sprendimo *bpost*, C-117/20, EU:C:2022:202, 38 punktą). Vis dėlto Teisingumo Teismas gali tam teismui pateikti Sąjungos teisės aiškinimo gaires dėl veikų tapatumo vertinimo (šiuo klausimu žr. 2022 m. kovo 22 d. Sprendimo *Nordzucker ir kt.*, C-151/20, EU:C:2022:203, 42 punktą).
- 134 Atsižvelgiant į šio sprendimo 128–130 punktuose primintą jurisprudenciją, reikia pažymėti, kad, pirma, *ne bis in idem* principas, kaip jis suprantamas pagal KŠSI 54 straipsnį, siejamą su Chartijos 50 straipsniu, negali būti kliūtis ekstradicijai, kiek tai susiję su atitinkamo asmens tariamai padarytomis nusikalstamomis veikomis, kurių faktinės aplinkybės, remiantis prašomosios valstybės narės teismo vertinimu, atsižvelgiant į jam pateiktą bylos medžiagą, susiklostė kitu laikotarpiu nei tas, į kurį atsižvelgė kitos valstybės narės teismai priimdami apkaltinamąjį nuosprendį.
- 135 Antra, į *ne bis in idem* principo taikymo sritį negali patekti galimos ekstradicijos prašyme nurodytos nusikalstamos veikos, kurios, nors ir buvo padarytos laikotarpiu, į kurį atsižvelgta priimant apkaltinamąjį nuosprendį, susijusios su kitomis faktinėmis aplinkybėmis nei tos, dėl kurių buvo priimtas minėtas apkaltinamasis nuosprendis (šiuo klausimu žr. 2010 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Mantello*, C-261/09, EU:C:2010:683, 50 punktą).

- 136 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti: KŠSĮ 54 straipsnis, siejamas su Chartijos 50 straipsniu, turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį valstybės narės valdžios institucijoms draudžiama išduoti trečiosios valstybės pilietį kitai trečiajai valstybei, kai, pirma, šis pilietis kitoje valstybėje narėje buvo galutinai nuteistas už tas pačias veikas, kurios nurodytos ekstradicijos prašyme, ir atliko ten jam paskirtą bausmę ir, antra, ekstradicijos prašymas grindžiamas dvišale ekstradicijos sutartimi, pagal kurią į *ne bis in idem* principo taikymo sritį patenka tik prašomojoje valstybėje narėje priimti nuosprendžiai.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 137 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1990 m. birželio 19 d. Šengene pasirašytos ir 1995 m. kovo 26 d. įsigaliojusios Konvencijos dėl Šengeno susitarimo, 1985 m. birželio 14 d. sudaryto tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos Vyriausybių dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo, įgyvendinimo, iš dalies pakeistos 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 610/2013, 54 straipsnis, siejamas su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 50 straipsniu,

turi būti aiškinamas taip, kad:

pagal jį valstybės narės valdžios institucijoms draudžiama trečiosios valstybės pilietį išduoti kitai trečiajai valstybei, kai, pirma, šis pilietis kitoje valstybėje narėje buvo galutinai nuteistas už tas pačias veikas, kurios nurodytos ekstradicijos prašyme, ir atliko ten jam paskirtą bausmę ir, antra, ekstradicijos prašymas grindžiamas dvišale ekstradicijos sutartimi, pagal kurią į *ne bis in idem* principo taikymo sritį patenka tik prašomojoje valstybėje narėje priimti nuosprendžiai.

Parašai.